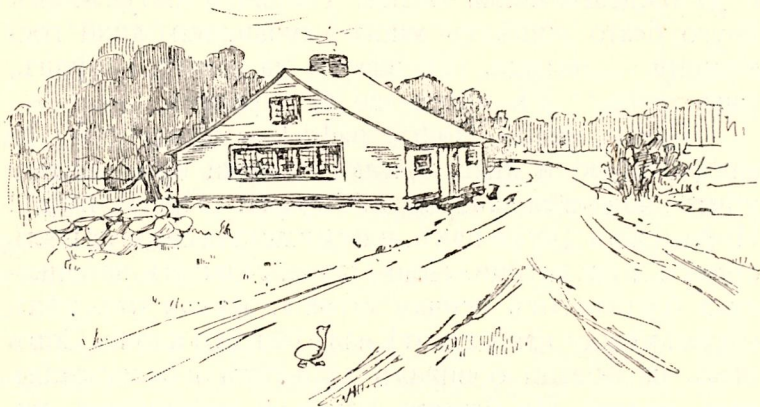

това се и държала още. Вѣтърътъ силно повдигалъ патенцето и то едва се крѣпѣло съ опашката си о земята.

Вѣтърътъ все се усиervalъ. Какво да прави патенцето? За щастие то забѣлѣзало, че вратата на колибката била откачена отъ едната страна и висѣла съвсѣмъ на криво.

Могло свободно да се влѣзе въ колибата. То така и направило патенцето.

Въ колибата живѣла баба съ единъ котакъ и една кокошка. Тя наричала котакътъ „синъ“, той знаелъ да си издига гърба, да мърка и даже да изпуска искри, когато го гладятъ по кожата. Кокошката пъкъ имала малки, кжсички крачка, затова я викали, „кжсокрачка“. Тя прилежно носѣла яйца всѣки день и бабата я обичала като дъщеря.

На сутринта забѣлѣзали гостенина. Котакътъ почналъ да мърка, а кокошката да клопа.

— Какво има тамъ? попитала бабата. Тя се огледала наоколо и забѣлѣжила патенцето, но като не довиждала, взела го за тлѣста патица, която се е загубила отъ нѣкждѣ.

— Ето какъвъ килипиръ! — казала бабата. — Сега ще имамъ и пачи яйца, само ако не е това